

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥΜΒΕΡΛΑΝΔ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΙΠΗΣΣΗΣ ΘΥΡΑΣ

Καί τοι ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν μεγάλων ναυτικῶν δυνάμεων καὶ μεγάλων πραγμάτων ἐν γένει, ἡ Δανία δύναται νὰ κληθῇ μικρὰ Δύναμις, ἡ βασιλικὴ ὁμως αὐτῆς οἰκογένεια κατέστη ἐν τῇ ἐνεστώσῃ γενεᾷ ἀξία σημειώσεως ἕνεκα τῶν διακεκριμένων γάμων τοὺς ὁποίους συνῆψεν. Μία τῶν θυγατέρων τοῦ βασιλέως, ἡ Ἀλεξάνδρα ἐνυμφεύθη μετὰ τοῦ διαδόχου τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου, ἐνῶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ἠνώθη μετὰ τοῦ διαδόχου τοῦ ῥωσικοῦ θρόνου, δύο δυνάμειν τῶν ὁποίων αἱ σημαῖαι καλύπτουσι σχεδὸν τὸ ἥμισυ τοῦ στερεοῦ ἐδάφους τῆς ἡμετέρας γῆς. Εἶτα ὁ ἀδελφός αὐτῶν Γεώργιος ἐγένετο βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ἥτις καὶ τοι ἐνεστώτως, ὡς ἡ Δανία, εἶναι μικρὰ δύναμις, ἔχει πολλὰς τὰς πιθανότητας μελλούσης εὐρύνσεως. Ἡ πριγκίπισσα Θύρα ἐνυμφεύθη τὸν πρῶτον βασιλέα τοῦ Ἀννοβέρου τοῦ ὁποίου τὸ κράτος κατεπόθη πρὸς μεγέθυνσιν τῆς Πρωσίας.

Ὁ γάμος τοῦ δουκὸς τοῦ Κούμβερλανδ καὶ τῆς πριγκίπισσας Θύρας ἐτελέσθη μετὰ μεγάλης πομπῆς τῇ 21 Δεκ. ἀπελθόντος. Ὁ πρίγγιψ Ἑρνέστος Αὐγουστος δὲν θέλει ἀναλάβει μὲν τὸ στέμμα τοῦ πατρὸς του, ἀλλὰ θέλει λάβει μεγάλην περιουσίαν ἐὰν συγκατατεθῇ νὰ παραιτηθῇ τοῦ στέμματος τοῦ Ἀννοβέρου, εἶναι δὲ καὶ ὁ κληρονόμος τοῦ ἡλικιωμένου δουκὸς τοῦ Βρούνσβικ.

ΑΡΚΤΟΥ ΘΗΡΑ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΥΤΙΚΑ ΟΡΗ
ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. 2.]

«Τεσακέ!» ἐψιθύρισεν ἤδη, στρέψας τὴν κεφαλὴν, διότι ἡ δίοδος εὐρύνετο ἐπ' ὀλίγον, «Τεσακέ! ἀκούω τὴν ἄρκτον.»

Οὐδεμία ἀπόκρισις παρὰ τοῦ συναδέλφου του ἠκούσθη. Σκότος βαθὺ διεχέετο ὀπισθεν αὐτοῦ.

«Τεσακέ!» ἀνέκραξεν ἤδη δυνατώτερα, φανταζόμενος τὸν Ἰνδὸν παρακολουθοῦντα ὀπισθεν του, καὶ ἀνεμένων ν' ἀκούσῃ τὴν φωνὴν τοῦ συντρόφου του. Μόνον ὁ εὐδιάκριτος γογγυσμός τῆς ἄρκτου διέκοπτε τὴν νεκρικὴν σιγὴν. Ἀδημονῶν δὲ προσέκλινε πρὸς τὰ ἀριστερά του διὰ ν' ἀναπαυθῇ ὀλίγον καὶ νὰ σκεφθῇ, ἐὰν ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του μόνος, ν' ἀποφασίσῃ δὲ περὶ τῆς μάχης, ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω διὰ νὰ ἴδῃ μήπως συνέβη τι εἰς τὸν σύντροφόν του.

«Χρμ!» ἐψιθύρισεν ἐπὶ τέλους. «Ἐὰν ἐπιπτε μέσα εἰς τὸ βάραθρον, θὰ ἐφώναζεν· ἀλλ' ἐὰν ἔμεινεν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, διὰ νὰ τὰ ξεμπερδεύσω μόνος μου μὲ τὴν ἄρκτον, θὰ τοῦ δειξω, ὅπωςδὴποτε, ὅτι δὲν τὸν ἔχω ἀνάγκην διὰ νὰ ῥίψῃ μίαν τουφεκιάν. Τὸ πολὺ πολλὸ ἔμπορεῖ νὰ με φάγῃ ἡ ἄρκτος.»

Διὰ τῆς παρηγορίας ταύτης, ἥτις εἶχεν ἀναντίρρητον τινὰ συλλογισμόν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἤρχισε καὶ πάλιν νὰ κινῆται πρὸς τὰ πρόσω, καὶ νὰ

πλησιάζῃ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὸν γογγυσμόν, ὅστις καθίστατο ἤδη μᾶλλον εὐδιάκριτος.

Τὸ σπήλαιον δὲν ἦτο πλέον τόσον στενόν, ἀλλὰ σταλακτῖται τινες ἐκρέμαντο ἐκ τῶν τοίχων καὶ προσξέτεινοντο ἐνδοθεν οὕτως, ὥστε καθίστατο δύσκολος ἡ πρόδος τοῦ Βέρνερ, οὕτινος τὰ γόνατα καὶ οἱ ἀγκῶνες ἐπληγώνοντο ἐκ τούτου φοβερώς.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ σπηλαίου ὑπῆρχον ἐπίσης πληθεὺς νυκτερίδων κρεμαμένων ἐκ τῆς ὀροφῆς διὰ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, καὶ ἐντροφουσῶν τὸν χειμερινὸν ὕπνον των, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐταράχθησαν καὶ ἀνησύχησαν ἕνεκα τοῦ κινουμένου κάτωθεν αὐτῶν φωτός, ὁπερ ἀνήγγειλαν διὰ τινος ὀξέως συριστικοῦ ἤχου. Ἀλλ' ὁ γενναῖος κυνηγὸς ὀλίγην προσοχὴν ἐδίδεν εἰς αὐτάς, ἐγγὺς δὲ ἤδη ὦν νὰ κάμψῃ γωνίαν τινὰ ἐν τῷ σπηλαίῳ, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἡ ἄρκτος θὰ ἔκειτο ἀναποφύκτως, εἶδε πελώριον κροταλίαν συσπαιρωμένον πρὸς τὰ δεξιὰ του, καὶ ἐν τοιαύτῃ θέσει, ὥστε ἔπρεπε διαβαίνων νὰ τὸν ἐγγίσῃ.

Ταραχθεὶς δὲ οὕτως ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοῦ ἀνδρός, ἠνέφξε τοὺς μικροὺς καὶ ἐξαστράπτοντας μὲν ὀφθαλμούς του, τεθαμβωμένους ὁμως ἐκ τοῦ φωτός, ἀλλὰ πάραυτα πάλιν ἐκλείσεν αὐτοὺς, καὶ κυρτώσας τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ ἡ ὀξεῖα καὶ διχαλωτὴ γλῶσσά του ἐκυμαίνεται ἡσύχως ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν, ἀνύψωσε τὸ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος καὶ ἤρχισε τὸ προκλητικὸν κρόταλον.

Ὁ Βέρνερ ὀπισθοχώρησεν ἀκουσίως, ἀναποφάσιτος ὦν τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ, διότι, ἂν καὶ δὲν ἐφοβείτο τὸν ὄφιν, ἡ γειτνιάσις του ὁμως δὲν τῷ ἦτο τόσον εὐχάριστος, καθόσον μάλιστα δὲν ἐτόλμα νὰ πυροβολήσῃ, ἀδυνάτου οὖσης τῆς ἐκ νέου γομώσεως ἐν τῇ στενῇ ἐκείνῃ διόδῳ.

Ἐνῶ δὲ ἔκειτο μὴ γινώσκων τί νὰ κάμῃ, εἶδεν αἰφνης πρὸς εὐχαρίστησιν του, τοῦ Τεσακέ τὸ φῶς βραδέως προχωροῦν, καὶ τὸν Ἰνδὸν ἔπειτα πλησιάζοντα καὶ ἐρωτώντα αὐτὸν διατί ἔχρονотρίβει.

Ὁ Βέρνερ τῷ ἐξήγησεν ἐν ὀλίγοις τί συνέβαινε.

«Μήπως δεικνύῃ τοὺς ὀδόντας του;» ἐψιθύρισεν ὁ Ἰνδός.

«Ὁχι, ἀλλ' ἐκροτάλιζε.»

«Εἶναι ὡς κύων κυνηγετικὸς εἰς τὰ ἔχνη ἄρκτου! Κροταλίζει, ἀλλ' ὅταν ὁ ἐχθρὸς πλησιάζῃ ἀποσύρεται — ὁ ἀδελφός μου ἔμπορεῖ ἔρπον νὰ περάσῃ πλησίον του θαρρᾶλέως — θὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ θὰ κοιμηθῇ.»

Ὁ Βέρνερ, καίπερ ἀκουσίως, ὑπήκουσεν εἰς τὴν δοθεῖσαν αὐτῷ συμβουλὴν, προτεταμένον δ' ἔχων τὸ ραβδωτόν του, εὐρέθη πάραυτα παρὰ τὸν κροταλίαν, ὅστις ἀποπειραθεὶς ν' ἀνοίξῃ τοὺς μικροὺς ὀφθαλμούς του πολλάκις, ἐκροτάλισεν ἡχηρότερον καὶ ἀπειλητικώτερον. Ἐπὶ τέλους ὁ Βέρνερ ἔκειτο πλησίον τοῦ θηρίου, καὶ ἐνῶ ἐπέιξεν ἑαυτὸν πρὸς τὸν ἀντίθετον τοίχον, τὸ διάστημα ὁμως ἦτο τόσῳ στενόν, ὥστε ὁ δεξιὸς αὐτοῦ βραχίον ἤγγιζε σχεδὸν τὸν ἄνωθεν σχηματιζόμενον ἐλιγμόν τοῦ ἐχθροῦ.

Βραδέως δὲ ἀνέστυρε τὸ γόνυ του καὶ ἐπρόκειτο ἤδη νὰ προβῇ, ὅτε ὁ ὄφις ἠνέφξε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἰδὼν τὴν λάμψιν τόσοσιν πλησίον του, ἀπέστυρε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἠνέφξε τὸ εὐρὺ στόμα του, ἐνῶ λευκοὶ καὶ στιλπνοὶ ἐφάνοντο οἱ δηλητηριώδεις αὐτοῦ ὀδόντες ἀμφοτέρωθεν τῆς κυμαινομένης γλώσσης του, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλουν πρᾶσινον πῦρ.

Μετὰ φρίκης εἴλκυσεν ὁ Βέρνερ τὸ ἐγχειρίδιόν του ἐκ τῆς θήκης, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἤσθάνθη πλησίον του τὴν χεῖρα καὶ τὸ τομαχῶ τοῦ Τεσακῆ, ὅστις διὰ στιβαροῦ κτυπήματος κατέβαλε τὸν ὄφιν κυλισθέντα εἰς τὸ αἷμά του.

Ἄν καὶ ὁ Βέρνερ ἐγίνωσκεν, ὅτι ἦτο ἡδὴ ἀδολαβῆς, ὅμως ἐρρίγησεν, ὅτε εἶδεν αὐτὸν συστρεφόμενον καὶ ἐκπέοντα σπασμωδικῶς ἐν τῇ στενῇ διόδῳ, καὶ ὅτε ἤσθάνθη τὰ ψυχρά του λείπια θήγοντα τὴν θερμὴν παρειάν του. Καὶ αὐτὸς μὲν βιαίως ἀπεσύρθη, ἀλλ' ὁ Τεσακὲ λαβὼν τὸ φρίσσον ἐτι πτώμα, ἐπιμελῶς ἀπέκοψε τὰ κρόταλα, ἅτινα ἐφύλαξεν ἐντὸς τοῦ ζωστήρος του.

Τοῦτου γενομένου, ὁ Βέρνερ ἠτοιμάζετο νὰ προχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ Τεσακὲ κρατήσας ἐκ τῶν ὀπισθεν ἐπιθύρσιν εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ.

«Πρόσσεχε, δὲν ἀκούω γογγυτὸν, ἡ ἄρκτος ἐξύπνησε καὶ τὰ ὄμματά της εἶναι ἀνοικτά. Ὅταν μὰς ὁσφρανθῇ θὰ ἀκούσωμεν καὶ τι' ἀλλ' ὁ καπνὸς τῶν λαμπάδων μας κινεῖται πρὸς τὰ ὀπίσω.»

Τρόντι, Τεσακὲ, ἔχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ Βέρνερ, ἡ γραῖα φίλη μας πρέπει νὰ ἐξύπνησε, καὶ ὅταν βλέπῃ φῶτα ξυρίζει τὸ πρόσωπόν της. Ὁ ἀναθεματισμένος ὄφις ἀπησχόλησεν ὅλην μου τὴν προσοχὴν τόσοσιν πολὺ, ὥστε δὲν ἐσκέφθην περὶ τῆς ἄρκτου. . . .

«Σίς!» εἶπεν ὁ ἄγριος, ὑψώνων τὴν χεῖρα, «ἀκούω τὴν ἄρκτον, ἀνυσύχης».

Ἀμφοτέροι ἠκραόσθησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἀλλ' ἡ κρασιγὴ ἐπεκράτει, καὶ οὐδεὶς ἤχος ἠκούετο. Ὁ Βέρνερ ὅμως ἐθεώρει τὸ ραβδωτὸν, ἐὰν ὁ πετεινὸς ἦτο ὑψωμένος καὶ τὸ καψύλιον εἰς τὴν θέσιν του, καθάρισας δὲ τὸν σκοπευτῆρα ἐκ τῆς ἐπ' αὐτοῦ προσκολληθείσης ἀκαθαρσίας, προέβη πάλιν, ἡσύχως παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ συντρόφου του.

Ἐλαφρὸς γογγυσμὸς ἐφθασεν εἰς τὰ ὦτά των καὶ εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἡ μελανὴ μορφή της ἄρκτου ἐξήλθεν ἐκ τοῦ σκοτεινοῦ σπηλαίου, καὶ τὰ ὄμματά της ἐσπινθηροβόλουν εἰς τὸ φῶς, ὡς πεπυρακτωμένοι ἀνθρακες.

Γογγύζουσα δὲ ὠσφραίνετο τὸν ἀέρα, καὶ ὑψωνε τοὺς ῥώθωνας, ὅπως διαγνώσῃ τὴν φύσιν τῶν ἐπισκεπτομένων· ἀλλ' ἂν καὶ ἡ αὖρα ἔφερσεν εἰς τὰ ὀπίσω τὴν ὁσμὴν καὶ δὲν ἠδύνατο ἀκριβῶς νὰ ὁσφρανθῇ τίνας ἦσαν οἱ ἐχθροὶ της, ὅμως ἦσαν τόσοσιν πλησίον αὐτῆς, ὥστε δὲν ὑπέθεσέ τι κακὸν, φυσήσασα δὲ καὶ ῥωθωνίσασα ἐπεστράφη εἰς τὰ ἴδια, πρὶν ὁ Βέρνερ λάβῃ καιρὸν νὰ πυροβολήσῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀδιακόπως κινουμένου μαύρου φίλου.

Ἀμφοτέροι οἱ κυνηγοὶ ἐνόησαν, ὅτι ἡ στιγμή τοῦ ἀγῶνος δὲν παρέστη εἰσέτι, καὶ ἐκινούντο ἄνευ θορύβου ἐπὶ τοῦ τραχέως ἐδάφους πρὸς καταδίωξιν τοῦ υποχωροῦντος θηρίου, τὸ ὅποιον ταχέως ἐφθασαν πάλιν, καθόσον ὁ Βέρνερ παρετήρησεν αὐτὸ μετὰ φρίκης εἰς τὸ ἐσχατὸν ἄκρον τοῦ σπηλαίου, τὸ ὅποιον ἐνταῦθα ἦτο τοσοῦτον εὐρὺ, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ ἐπὶ τῶν γονάτων του· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη διέξοδος· εἰμὴ μία, ἣν ἀπέκοψαν διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην φυγὴν τῆς ἀπληπισμένης ἄρκτου διὰ τῶν σωμάτων αὐτῶν.

«Αἱ!» εἶπεν ὁ Τεσακὲ ἐγειρόμενος παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Βέρνερ, ὅστις ἐνησχολεῖτο ἡδὴ σκοπεύων κατ' εὐθείαν κατὰ τοῦ σπινθηροβολοῦντος ὄμματος τοῦ ἀνυσύχου ζώου. Αἱ! ἀναπαυτικὴ καλύβη, ἀλλ' ἀκατάλληλον παιδίον Ἀρεως.» Καὶ τότε παρατηρήσας τὴν διεύθυνσιν τοῦ ραβδωτοῦ τοῦ Βέρνερ, ἐψύθρισε.

«Μὴ πυροβολήσῃς εἰς τὴν κεφαλὴν· ἂν ἀποτύχῃς εἴμεθα χαμένοι καὶ οἱ δύο, καὶ τὸ θηρίον δὲν θὰ μείνῃ ἡσυχὸν οὔτε στιγμήν. Σκόπευσον εἰς τὸ στήθος, καὶ ἂν ἡ σφαῖρα δὲν πάρῃ τὴν καρδίαν, θὰ πληγωθῇ ὅμως καιρίως, καὶ θὰ ἦναι ὀλιγώτερον ἐπικινδύνον δι' ἡμᾶς. Ἀλλὰ πρόσμεινον θὰ κρατήσῃ τὴν Μαυροῦκαν ἡσυχὸν μίαν στιγμήν, καὶ τότε ὁ λευκὸς ἀδελφός μου σκοπεύει ἀσφαλῶς καὶ ἐπιτυγχάνει.»

Ἄμα ὡς εἶπεν ὁ Τεσακὲ τοὺς λόγους τούτους, ἀπεμιμήθη τὸ βλήχημα νεαρᾶς ἐλάφου. Ἡ ἄρκτος ἠκροάζετο προσεκτικῶς ἀκούσασα τὸν ὄζυν καὶ ἀπροσδόκητον ἤχον, πάραυτα δὲ ὁ βαρὺς θόλος ἀντήχησεν ἐκ τῆς κεραυνώδους ἐκπυροσκοροτήσεως τοῦ ραβδωτοῦ. Ἀλλ' ὡς ὑπὸ ἡλεκτρισμοῦ πληγεῖσα, καὶ πρὶν ἢ ὁ καπνὸς ἐξαπλωθῇ περὶ τὸν σωλῆνα τοῦ πυροβόλου, ἡ ἄρκτος ὥρμησε κατὰ τοῦ κυνηγοῦ, ὅστις οὔτε κἀν καιρὸν ἔλαβε νὰ ῥίψῃ κάτω τὸ πυροβόλον του, καὶ ν' ἀνεκλύσῃ τὸ πλατὺ ἐγχειρίδιόν του, ἀλλ' ἀπωθηθεὶς ἐκ τῆς φοβερᾶς ὁρμῆς καὶ ἰσχύος τοῦ θηρίου, προσέκρουσε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν πλησίον βράχον, καὶ ἔμεινεν ἀναίσθητος.

Ὁ Τεσακὲ ὅμως, ὅστις ἔκειτο πρηνῆς, τὴν ὀξεῖαν λεπίδα κρατῶν εἰς χεῖρας, εἶδεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καπνοῦ τὴν ὁσμὴν τοῦ ζώου πάραυτα, καὶ εἰκάσας, ὅτι ἡ ἄρκτος δὲν εἶχεν ἐχθρικὰς διαθέσεις, ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ φθάσῃ εἰς ἐλεύθερον ἀέρα, προσπεσὼν κατὰ γῆς ὥθησε τὸ ἐγχειρίδιόν του μέχρι λαβῆς ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ θηρίου, ὅπερ ἀναπηδῆσαν ὑπεράνω αὐτοῦ, ἐγένετο ἄφαντον εἰς τὸ σκότος.

Ὁ Βέρνερ ἦτο τεθορηθεμένος ὑπὸ τῆς πληγῆς, ἀλλὰ πάραυτα σχεδὸν συνῆλθε. Δὲν ἠδύνατο ὅμως νὰ ἐνθυμηθῇ πρὸς τὸ παρὸν, ποῦ εὕρισκετο, διότι σκότος πυκνὸν περιεκάλυπτεν αὐτόν. Αἶφνης δὲ ἤκουσεν ἐγχειρίδιον πλῆττον πλευράν, καὶ ἡ ἐπίγνωσις τῆς θέσεώς του ἐπῆλθεν αὐτῷ.

«Τεσακὲ,» ἀνέκραξε, ποῦ εἶναι τὰ φῶτά μας;

«Ἐὰν ἡ ἄρκτος δὲν τὰ παρέσυρε μαζύ της, θὰ εὕρισκωνται ἐδῶ κοντὰ,» ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδὸς λακωνικῶς· ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν μου εἶναι ὠγρὸν, καὶ αἰσθάνομαι

αίμα. Τοῦ Τεσακέ ἡ πληγὴ εἶναι βεβαία, καὶ ἡ ἄρ-
κτος δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ νὰ ἴδῃ, ἐὰν ὁ ἐχθρὸς μένῃ κει-
τόμενος.»

Ἐν τῇ μεταξὺ εἶχεν ἀνάψει ὀλίγην ὕσκαν, ἔπειτα
δὲ ἔσχισε τεμάχιον ἐκ τοῦ κυνηγετικοῦ του χιτῶνος,
καὶ ἰδοὺ φῶς ἱλαρὸν ἀνέλαμψε καὶ πάλιν περὶ ἑαυ-
τούς. Ἐπειτα παρετήρουν ποῦ ἔκειτο ἡ ἄρκτος, καὶ
εὖρον πυκνάς καὶ μελανὰς σταγόνας αἵματος, ἐνθα ὁ
Τεσακέ εἶχε πληγῶσαι αὐτήν, καὶ ἐκείθεν τὸ αἷμα εἶχε
ρεύσει καθ' ὅλον τὸ σπῆλαιον. Ὁ Ἰνδὸς ἦτο αἱματό-
φυρτος· ὁ δὲ Βέρνερ ἠτοιμάζετο νὰ γεμίσῃ καὶ πάλιν
τὸ ραβδωτόν του, ἀλλ' ὁ Τεσακέ ἐκώλυσε αὐτόν.

«Ἡ βολὴ ἦτο ἀπὸ τὰς καλὰς,» εἶπε, καὶ ἐὰν τὸ
αἷμα δὲν ἔρρευσε ἐνθὺς, τὸ ἐγχειρίδιόν μου τοῦ ἦνοι-
ξε δρόμον. Δὲν ἔχομεν πλέον ἀνάγκην.»

«Διατὶ ὅμως ἔσθες τὸ φῶς, Τεσακέ; ἡ μετρία του
λάμψις, βεβαίως, δὲν σοῦ θαυμάζει τοὺς ὀφθαλμούς.»

Καὶ μήπως ὁ ἀδελφός μου ἠξεύρει πόσον καιρὸν θὰ
μείνωμεν εἰς τὸ σπῆλαιον; Ἐὰν ἡ ἄρκτος ἔπεσε εἰς
τὴν στενὴν διόδον, ἡ ὁποία εἶναι μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ
βαράθρου, ὁ ὑψηλὸς ἄνθρωπος ἔξω εἰς τὸ πῦρ, θὰ ἴδῃ
τὸν ἥλιον ν' ἀνατείλῃ καὶ νὰ δύσῃ πρὶν ἐπιστρέψω-
μεν εἰς αὐτόν.»

ὦ, ἀνάθεμά την! εἶπεν ὁ Βέρνερ, δὲν τὸ ἐσυλλο-
γίστην αὐτό. Ἐὰν μένῃ ἐκεῖ, εἴμεθα ἀποκλεισμένοι.

Ἀ! αἰσθάνομαι τὸν ἀέρα, ὡς νὰ ῥίνηται τώρα πυκνό-
τερος. Ἐλα, Τεσακέ, ἄς κάμωμεν γλῆγωρα. Δὲν θὰ
ἡσυχάσω, ἕως οὗ ἴδω ποῖα εἶναι ἡ τύχη μας.»

Σιωπηλῶς οἱ δύο ἄνδρες εἶπον πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν
ἦλθον, καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ἄβυσσον μὴ εὐρύτες τὴν
ἄρκτον, ἂν καὶ τὸ πυκνὸν καὶ τεθρομβωμένον αἷμα,
τὸ ὁποῖον παρετήρησαν, εἰδείκνυνε, ὅτι ἦτο καίριως
πληγωμένη, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κῆται μακράν.

«Θὰ ἦτο ἐμπαιγμός,» ἐψιθύρισε ὁ Βέρνερ, ὅστις ἔρ-
πων παρηκολούθει ἤδη τὸν Ἰνδόν, «ἐὰν ἔπεσε ἐντὸς
τοῦ βαράθρου, διότι θὰ ἐρέναμεν μὲ τὴν χαρὰν, καὶ
νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ἐὰν καταβῶ ἐκεῖ κάτω.»

Αἶ, δά! ἀνέκραξεν ὁ Τεσακέ, ὅστις τοῦ Βέρνερ τὸ
φῶς κρατῶν εἰς χεῖρας, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ οἰκονομήσῃ
τὸ ἔτερον, εἰσῆγαγεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ βαράθρου, καὶ
τότε παρετήρησεν εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, ὁποῦθεν εἴ-
χον διέλθει κινδυνεύσαντες.

«Εἶναι κάτω;» ἠρώτησεν ὁ Γερμανὸς ἐν σπουδῇ.

«Εἶθε νὰ ἦτο,» ἐψιθύρισε ὁ Ἰνδὸς καθ' ἑχυτόν. «Τὰ
φῶτά μας θὰ τελειώσωσι, καὶ θὰ πεινάσωμεν καὶ θὰ
διψήσωμεν, ἀλλὰ δὲν θὰ περάσωμεν τὸ ἄλλο μέρος
τοῦ βαράθρου.»

«Ἀλλὰ, Τεσακέ, τί εἶναι τὸ ἐμπόδιον; Διατὶ δὲν
θὰ περάσωμεν πέραν;» ἠρώτησεν ἐντρομος ὁ Βέρνερ,
ἀγωνιζόμενος νὰ πλησιάσῃ ἔρπων τὸν Ἰνδόν, καὶ νὰ
μάθῃ τί συνέβαινε.

Οὗτος δὲ προσκολληθεὶς πρὸς τὸν βράχον, καὶ κρα-
τῶν τὸ φῶς ὑπεράνω τῆς ἀβύσσου, ὥστε ἡ λάμψις νὰ
κυμαίνεται εἰς τὸ ἀντίθετον ἄκρον, εἶπε· «Ἐδῶ εἶναι
τὸ βάραθρον, ἀλλὰ ποῦ βγαίνει;»

Ὁ δὲ ἀτάραχος Γερμανὸς ὕψωσε φωνὴν τρόμου, ὅτε
εἶδε τὸ ἀντίθετον μέρος οὕτω στενῶς πολιορκημένον
ὑπὸ τοῦ πτώματος τῆς φονευθείσης ἄρκτου, ὥστε δὲν
ὑπῆρχεν ἡ ἐλαχίστη πιθανότης διόδου, ἄνευ κινδύνου
νὰ πέσωσιν ἐντὸς τοῦ χάσματος, διότι δὲν ἦτο οὐδὲ
δάκτυλος στερεοῦ ἐδάφους ἐφ' οὗ νὰ στηρίξωσι χεῖρα.

«Τεσακέ!» εἶπεν ὁ Βέρνερ διακόψας τὴν σιωπὴν,
καθισταμένην ὁλονὲν θλιβερώτερην, «δὲν δυνάμεθα νὰ
σταθῶμεν ἐδῶ, οὐδὲ νὰ ἐλπίζωμεν καμμίαν βοήθειαν
ἀπὸ τὸν Ρέδχαμ, διότι δὲν ἔχει φῶς, καὶ δὲν θὰ τοῦ
ἦτο εὐκολον νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον εἰς τὸ σκότος ὑπο-
κάτω τοῦ ὕδατος· καὶ ἂν πάλιν τὸν εὕρισκε, δὲν θὰ
διεκινδύνευσεν καὶ εἴκοσι κεφαλὰς ἐὰν εἶχε· δὲν τὴν κα-
τηγορῶ ὅμως, διότι ἐμὲ φοίκῃ μὲ καταλαμβάνει ἐνῶ
ἔχω καὶ φῶς. Ἀλλ' ἐδῶ ἡ θέσις μας χειροτερεῖται ὁ-
λονὲν, διότι τὰ φῶτά μας σῶνονται· ὥστε ἐγὼ μὲ
τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, θὰ κάμω ἀπόπειραν. Ἐὰν δὲν
ἡμπορέσω νὰ πλησιάσω τὴν ἄρκτον, ἀλλὰ πέσω ἐντὸς
τοῦ βαράθρου, ἡ ὑπόθεσις δὲν θὰ ὑπάρῃ καλὰ, καὶ θὰ
ταφῶμεν ζωντανοὶ ἐδῶ μέσα· ἀλλ' ἐὰν ἐπιτύχω, τότε
θὰ μετακινήσω τὴν κυρὰ φιλενάδα μας διὰ ν' ἀνοίξω
δρόμον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐν Σκωτίᾳ τηροῦσι τὴν Κυριακὴν πράγματι. Ὅταν
ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία μετὰ τῆς θυγατρὸς
αὐτῆς ἦσαν ἐσχάτως ἐκεῖ, ἐπεθύμησαν νὰ ἐπισκεφθῶσι τὴν
νῆσον Maree. Ὁ ξενοδόχος ἠρνήθη νὰ δώσῃ λέμβον ἵνα
μεταβιβάσῃ τὰς ἐπιστολάς εἰς τὴν αὐτῆς μεγαλειότητα
τῆς Κυριακῆς καὶ οἱ λεμβοῦχοι ἠρνήθησαν νὰ τὴν μεταφέ-
ρῃσι ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. Προδήλως πιστεύουσιν ὅτι ὁ Θεὸς
ἐσκόπει ὅπως οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ὑπῆκοι αὐτῶν ἐξίστου τη-
ρῶσι τὸν νόμον αὐτοῦ.

* * Αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι ἔχουσι 400 κολλέγια καὶ
3,700 καθηγητάς. Ἡ Γερμανία 29 πανεπιστήμια μὲ 20,
229 φοιτητάς.

* * Πρόκειται ν' ἀνεγερθῇ ἐν Κύπρῳ ξενοδοχεῖον διὰ
δαπάνης 1,500,000 φρ.

* * Ἐργολαβία.—Ἐν τῇ νήσῳ Ἰβίξῃ μιᾷ τῶν Βα-
λεαρίδων τὸ κοινὸν ἐμβλημα τοῦ ἔρωτος εἶναι ἡ πυρίτις. Ἡ
λεπτοτέρα προσοχὴ ἦν ὁ μᾶλλον ἀφοσιωμένος τῶν ἐρασμῶν
ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ δύναται νὰ καταβάλῃ ὑπὲρ τῆς ἐρωμέ-
νης του εἶναι νὰ πυροβολήσῃ παρὰ τὰς κνήμας τῆς τὸ πι-
στόλιον ἢ πυροβόλον του· τὸ δὲ λαμπρότερον προτέρημα
τὸ ὁποῖον νεᾶνις δύναται νὰ ἐπιδείξῃ—ἀληθῶς σπαρτιατι-
κὸν εἰς τὸ εἶδος του—εἶναι νὰ στῇ εἰς τὸ πῦρ ἀτρόμητος....
Αἱ κνήμαι τῶν κορῶν εἰσι κατὰστικτοὶ ἐκ τῶν χαλκικῶν
τούς ὁποῖους ἕκαστος πυροβολισμὸς ἐκτοξεύει κατ' αὐτῶν,
ἀφιέμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν. Ἀλ-
λοῖμονον εἰς τὰς ἐχούσας πολλοὺς ἐργολάβους.

* * Ἐπισκεπτῆρια κινέζων.—Τὰ ἐπισκεπτῆ-
ρια τῶν κινέζων συγκοινωνοῦν ἐκ μεγίστου φύλλου ἐρυθροῦ
χάρτου, ἐφ' ᾧ εἶναι μεγάλοις γράμμασι γεγραμμένοι τὸ ὄ-
νομα τοῦ ἰδιοκτήτου. Ἐν ὅλῳς ἐξαιρετικαῖς περιστάσεσι τὸ
ἐπισκεπτῆριον τοῦτο διπλοῦται δεκάκις· τὸ ὄνομα γράφεται
ἐν τῇ γωνίᾳ ἐπὶ δεξιᾷ προηγουμένης τῆς φράσεως «ὁ μω-
ρότατος ἀδελφός σου», «ὁ ἀνάξιος φίλος σου ὅστις κύπτει
τὸν αὐχένα καὶ προσφέρει τὰ σεβάσματά του» κτλ. Ἡ ὀρ-
θὴ ἐθιμοτυπία εἶναι νὰ ἐπιστρέφωσι τὰ ἐπισκεπτῆρια
ταῦτα εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους διότι ὑποτίθεται ὅτι ἡ διὰ
ταῦτα δαπάνη εἶναι μεγάλη πρὸς γενικὴν διανομήν.